

กฎหมายของ พระเจ้า สำหรับคริสเตียนในปัจจุบัน

kotmaikhongphrachao.org

กฎหมายของพระเจ้า: ภาคผนวกที่ 1: ตำนานของบัญญัติ 613 ประการ

**ความเชื่อผิดเกี่ยวกับบัญญัติ 613 ข้อ และบัญญัติแท้จริงที่ผู้รับใช้พระเจ้า
ทุกคนต้องแสวงหาที่จะเชื่อฟัง**

ความเข้าใจผิดที่พบบ่อย

บ่อยครั้ง เมื่อเราเผยแพร่บทความเกี่ยวกับความจำเป็นในการเชื่อฟังบทบัญญัติทั้งหมดของพระบิดา และพระบุตรเพื่อความรอด บางคนจะรู้สึกหงุดหงิดและแสดงความคิดเห็นเช่นว่า: “ถ้าอย่างนั้น เราก็ต้องรักษาบัญญัติทั้ง 613 ข้อสิ!”

ความคิดเห็นเช่นนี้เผยให้เห็นว่าคนส่วนใหญ่ไม่รู้เลยว่า ตัวเลขสิกลับนี้ — ซึ่งไม่มีใครเคยเห็นในพระคัมภีร์ — มีที่มาอย่างไร หรือหมายถึงอะไรกันแน่

การอธิบายต้นกำเนิดของความเชื่อผิดนี้

รูปแบบคำถามและคำตอบ

ในการศึกษานี้ เราจะอธิบายต้นกำเนิดของความเข้าใจผิดนี้ในรูปแบบคำถามและคำตอบ

เราจะชี้แจงด้วยว่าบัญญัติแท้จริงของพระเจ้าที่ปรากฏในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์มีอะไรบ้าง ซึ่งทุกคนที่ยำเกรงพระบิดาและหวังจะถูกส่งไปหาพระบุตรเพื่อการอภัยบาปควรแสวงหาที่จะเชื่อฟัง

คำถาม: บัญญัติ 613 ข้อที่พูดถึงนั้นคืออะไร?

คำตอบ: บัญญัติ 613 ข้อ (613 มิทซวอต) ถูกแต่งขึ้นโดยรับบีในศตวรรษที่ 12 สำหรับชาวยิวผู้ปฏิบัติตามศาสนา ผู้แต่งหลักคือรับบีและนักปรัชญาชาวสเปน [โมเสส ไมมอนิดีส](#) (1135–1204) หรือที่รู้จักในชื่อ รัมบัม

คำถาม: มีบัญญัติ 613 ข้อในพระคัมภีร์จริงหรือ?

คำตอบ: ไม่จริง บัญญัติของพระเจ้าที่แท้จริงมีไม่มาก และปฏิบัติตามได้ง่าย ปีศาจเป็นผู้อยู่เบื้องหลังความเชื่อผิดนี้ เป็นส่วนหนึ่งของแผนระยะยาวของมันในการชักจูงมนุษย์ให้ละทิ้งการเชื่อฟังพระเจ้า กลยุทธ์นี้มีมาตั้งแต่ในสวนเอเดน

คำถาม: ตัวเลข 613 มาจากไหน?

คำตอบ: ตัวเลขนี้มีที่มาจากธรรมเนียมรับบีในโตราห์และแนวคิดตัวเลขในภาษาฮีบรู ซึ่งกำหนดค่าตัวเลขให้กับแต่ละตัวอักษร หนึ่งในธรรมเนียมเหล่านี้อ้างว่า คำว่า tzitzit (צִיצִית) ซึ่งหมายถึงพูหรือเส้นไหมพันขอบเสื้อ (ดู กันดารวิถี 15:37–39) มีค่ารวมเท่ากับ 613 เมื่อนำค่าตัวอักษรมารวมกัน

โดยเฉพาะ เส้นไหมเหล่านี้ ตามความเชื่อผิด กล่าวกันว่ามีค่าเริ่มต้นเป็น 600 และเมื่อรวมจำนวนเส้น (8 เส้น) กับจำนวนปม (5 ปม) จะได้ 613 ซึ่งอ้างว่าเป็นจำนวนบัญญัติทั้งหมดในโตราห์ (ห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์) ควรสังเกตว่า การสวม tzitzit เป็นบัญญัติแท้จริงที่ต้องเชื่อฟังโดยทุกคน แต่การเชื่อมโยงกับตัวเลข 613 นั้นเป็นเรื่องแต่งล้วน ๆ เป็นหนึ่งใน “ธรรมเนียมของบรรพบุรุษ” ที่พระเยซูทรงกล่าวถึงและตำหนิ (ดู มัทธิว 15:1-20) [[ดูการศึกษาเรื่อง tzitzit](#)]

คำถาม: พวกเขาคิดบัญญัติให้ครบ 613 ข้อจากคำว่า tzitzit ได้อย่างไร?

คำตอบ: ด้วยความพยายามอย่างมากและความคิดสร้างสรรค์สูง พวกเขาแบ่งบัญญัติที่แท้จริงออกเป็นหลายข้อย่อยเพื่อเพิ่มจำนวน และยังรวมบัญญัติเกี่ยวกับปโรหิต พระวิหาร การเกษตร ปศุสัตว์ เทศกาลต่าง ๆ และอื่น ๆ อีกมากมาย

คำถาม: บัญญัติแท้จริงที่เราต้องแสวงหาที่จะเชื่อฟังคืออะไร?

คำตอบ: นอกเหนือจากบัญญัติสิบประการแล้ว ยังมีบัญญัติอื่นอีกไม่มากนัก ซึ่งล้วนแล้วแต่สามารถเชื่อฟังได้ง่าย บางข้อเจาะจงสำหรับผู้ชายหรือผู้หญิง บางข้อสำหรับชุมชน และบางข้อสำหรับกลุ่มเฉพาะ เช่น ชาวนา หรือผู้เลี้ยงสัตว์ บัญญัติจำนวนมากไม่เกี่ยวข้องกับคริสเตียน เพราะเป็นข้อบังคับเฉพาะสำหรับวงศ์วานเลวี หรือเกี่ยวข้องกับ [พระวิหารในเยรูซาเล็ม](#) ซึ่งถูกทำลายไปในปี ค.ศ. 70

เราต้องเข้าใจว่า บัดนี้ในวาระสุดท้าย พระเจ้ากำลังทรงเรียกลูกของพระองค์ที่สัตย์ซื่อทั้งหลายให้เตรียมตัว เพราะในเวลาใดเวลาหนึ่ง พระองค์จะทรงนำเราออกจากโลกที่เสื่อมทรามนี้ และพระเจ้าจะทรงรับเฉพาะผู้ที่มุ่งมั่นที่จะเชื่อฟังพระบัญญัติทั้งหมดของพระองค์โดยไม่มีข้อยกเว้น

นอกเหนือจากบัญญัติสิบประการแล้ว ยังมีบัญญัติอื่นอีกไม่กี่ข้อซึ่งสามารถเชื่อฟังได้ง่าย พระเจ้าได้ทรงบัญชาโมเสสให้สอนเราว่าพระองค์ทรงคาดหวังอะไรจากเรา

อย่าติดตามคำสอนหรือแบบอย่างของผู้นำของท่าน แต่จงติดตามเฉพาะสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงบัญชา คนต่างชาติไม่ได้รับการยกเว้นจากพระบัญญัติใด ๆ ของพระเจ้า:

“ในที่ประชุมใหญ่จะมีบทกฎหมายบทเดียวทั้งสำหรับท่านและสำหรับคนต่างชาติ [גֵּר *gēr* (คนแปลกหน้า คนต่างชาติ)] ผู้พำนักอยู่ท่ามกลางพวกท่าน นี่เป็น กฎเกณฑ์ตลอดไป สำหรับคนรุ่นต่อรุ่นของพวกท่าน เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ บทบัญญัตินี้จะใช้ได้ทั้งกับท่านและคนต่างชาติผู้พำนักอยู่ท่ามกลางพวกท่าน บทบัญญัติเดียวกันและกฎเดียวกันจะใช้ได้ทั้งกับท่านและคนต่างชาติผู้พำนักอยู่ท่ามกลางพวกท่าน” (กัณดารวิถี 15:15-16)

คำว่า “คนต่างชาติที่พำนักอยู่ท่ามกลางพวกท่าน” หมายถึงผู้ที่ไม่ใช่ชาวยิวแต่ปรารถนาจะเข้าร่วมกับชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกและรับความรอด

“ท่านนั้สการสิ่งท่ท่านไม่รู้จัก เรานั้สการสิ่งท่เรารู้จัก เพราะความรอดมาจากชาวยิว” (ยอห์น 4:22)

ด้านล่างนี้คือบัญญัติท่คริสเตียนจำนวนมาละเลย ซึ่งทั้งหมดนี้พระเยซู อัครทูต และสาวกของพระองค์ได้ถือรักษาไว้ พระเยซูทรงเป็นแบบอย่างของเรา

บัญญัติสำหรับผู้ชาย:

- **ทรงผมและหนวดเครา:** “อย่าโกนขนรอบศีรษะหรือโกนแนวเส้นเคราให้ชิดกับผิวหนัง” (เลวีนิติ 19:27) [[ศึกษาเรื่องทรงผมและหนวดเคราของคริสเตียน](#)]
- **tzitzit:** “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ให้พวกเขาทำพูไว้ที่มุมเสื้อของพวกเขาตลอดทุกชั่วอายุคน... เพื่อให้พวกเขามองเห็น และระลึกถึงพระบัญญัติทั้งหมดของพระเจ้า” (กันดารวิถี 15:37-39) [[ศึกษาเรื่อง tzitzit](#)]
- **การเข้าสัณฑ์:** “เด็กชายอายุแปดวันต้องถูกเข้าสัณฑ์... ทั้งผู้ที่เกิดในบ้านและคนต่างชาติ” (ปฐมกาล 17:12) [[ศึกษาเรื่องคริสเตียนกับการเข้าสัณฑ์](#)]

บัญญัติสำหรับผู้หญิง:

- **การละเว้นสัมพันธ์ขณะมีประจำเดือน:** “ถ้าชายคนหนึ่งนอนกับหญิงขณะที่เธอมีระดู และเปิดเปลือยของเธอ... ทั้งสองจะต้องถูกทำลายจากท่ามกลางประชาชนของตน” (เลวีนิติ 20:18)

บัญญัติสำหรับชุมชน:

- **การพักในวันสะบาโต:** “จงระลึกถึงวันสะบาโตเพื่อถือให้เป็นวันบริสุทธิ์ ท่านจะทำงานหกวัน... แต่วันที่เจ็ดเป็นสะบาโตแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน” (อพยพ 20:8-11) [[ศึกษาเรื่องวันสะบาโต](#)]
- **อาหารต้องห้าม:** “สัตว์ที่อาศัยอยู่บนบกซึ่งพวกเจ้ากินได้มีดังนี้...” (เลวีนิติ 11:1-46) [[ศึกษาเรื่องเนื้อต้องห้ามสำหรับคริสเตียน](#)]

คำถาม: เปาโลไม่ได้กล่าวไว้ในจดหมายของเขาหรือว่า พระเยซูทรงเชื้อฟ้งบทบัญญัติทั้งหมดแทนเราแล้ว และทรงยกเลิกบทบัญญัติเหล่านั้นผ่านการสิ้นพระชนม์ของพระองค์?

คำตอบ: ไม่จริงอย่างยิ่ง เปาโลเองคงรู้สึกสะเทือนใจถ้าเขาได้เห็นสิ่งที่ศิษยาภิบาลในคริสตจักรกำลังสอนโดยใช้คำพูดของเขาเป็นเครื่องมือ มนุษย์คนใด—including เปาโล—ไม่ได้รับสิทธิอำนาจจากพระเจ้าให้เปลี่ยนแม้แต่ตัวอักษรเดียวของพระบัญญัติอันศักดิ์สิทธิ์และนิรันดร์ของพระองค์

ถ้าเรื่องนี้เป็นจริง เหล่าผู้เผยพระวจนะและพระเยซูคงได้กล่าวอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าจะทรงส่งชายคนหนึ่งจากเมืองทาร์ซัสมาพร้อมอำนาจเช่นนี้ แต่ความจริงคือ ไม่มีการกล่าวถึงเปาโลเลย — ไม่ว่าจะโดยผู้เผยพระวจนะในทานัคห์ (พันธสัญญาเดิม) หรือโดยพระเมสสิยาห์ในพระกิตติคุณทั้งสิ้น เรื่องที่สำคัญขนาดนี้ พระเจ้าจะไม่ปล่อยให้คลุมเครือ

ผู้เผยพระวจนะกล่าวถึงบุคคลเพียงสามคนที่ปรากฏในยุคพันธสัญญาใหม่ ได้แก่ ยูดาส (สดุดี 41:9), ยอห์นผู้ให้บัพติศมา (อิสยาห์ 40:3), และโยเซฟแห่งอาริมาเธีย (อิสยาห์ 53:9) ไม่มีการกล่าวถึงเปาโลเลย นั่นเป็นเพราะว่าเขาไม่ได้สอนสิ่งใดที่เพิ่มเติมหรือขัดแย้งกับสิ่งที่ได้ถูกเปิดเผยโดยผู้เผยพระวจนะหรือพระเยซูแล้ว

คริสเตียนคนใดที่เชื่อว่าเปาโลเปลี่ยนแปลงสิ่งใดจากสิ่งที่ได้เขียนไว้ก่อนหน้านี้ ต้องพิจารณาใหม่ให้เข้าใจตรงกับสิ่งที่ผู้เผยพระวจนะและพระเยซูสอน — ไม่ใช่กลับด้านเหมือนที่หลายคนกำลังทำอยู่

หากไม่สามารถทำให้บทเขียนของเปาโลสอดคล้องกับผู้เผยพระวจนะและพระเยซูได้ ก็ควรตั้งบทเขียนเหล่านั้นไว้ข้าง ๆ แทนที่จะไม่เชื่อฟังพระเจ้าโดยอาศัยการตีความคำพูดของมนุษย์ เหตุผลเช่นนั้นจะไม่เป็นที่ยอมรับในวันพิพากษาสุดท้าย

ไม่มีใครจะสามารถโน้มน้าวผู้พิพากษาโดยพูดว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้ละเลยพระบัญญัติของพระองค์ เพราะข้าพเจ้าเชื่อฟังเปาโล” พระคัมภีร์ได้เปิดเผยสิ่งนี้เกี่ยวกับวาระสุดท้าย:

“นี่คือความอดทนของวิสุทธิชน คือผู้ที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้าและมีความเชื่อในพระเยซู” (วิวรณ์ 14:12)

คำถาม: พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ตั้งใจให้มีการเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกกฎหมายของพระเจ้าหรือไม่?

คำตอบ: แนวคิดเช่นนี้เกือบจะเข้าข่ายหมิ่นประมาท พระวิญญาณบริสุทธิ์คือพระวิญญาณของพระเจ้าพระองค์เอง พระเยซูทรงกล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า การส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มีขึ้นเพื่อสอนเราโดยเตือนให้เราระลึกถึงสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไว้แล้ว:

“แต่ผู้ช่วย คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระบิดาจะทรงส่งมาในนามของเรา พระองค์จะสอนพวกท่านทุกสิ่ง และจะเตือนให้พวกท่านระลึกถึงสิ่งทั้งหมดที่เราได้กล่าวไว้กับพวกท่าน” (ยอห์น 14:26)

ไม่มีที่ใดกล่าวว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำหลักคำสอนใหม่ที่ไม่ได้สอนโดยพระบุตรหรือผู้เผยพระวจนะของพระบิดา หัวข้อเรื่องความรอดคือหัวข้อที่สำคัญที่สุดในพระคัมภีร์ และข้อมูลที่จำเป็นทั้งหมดได้ถูกส่งมอบไว้แล้วโดยผู้เผยพระวจนะและโดยพระเยซู:

“เพราะเราไม่ได้พูดด้วยตัวเอง แต่พระบิดาผู้ทรงส่งเรามา ได้ทรงบัญชาให้เราพูดสิ่งที่เราพูด เรารู้ว่าพระบัญชาของพระองค์ [*ἐντολή* (*entolē*)] นำไปสู่ชีวิตนิรันดร์ เพราะฉะนั้น ทุกสิ่งที่เราพูด ก็เป็นสิ่งที่พระบิดาทรงบอกให้เราพูด” (ยอห์น 12:49-50)

การเปิดเผยจากพระเจ้ามีความต่อเนื่องที่สิ้นสุดในพระคริสต์ เรารู้เช่นนี้เพราะ—ดังที่ได้กล่าวไว้แล้ว—ไม่มีคำพยากรณ์ใดเกี่ยวกับการส่งมนุษย์คนใดที่มีหลักคำสอนหลักใหม่หลังจากพระเมสสิยาห์ การเปิดเผยเพียงอย่างเดียวหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูนั้นเกี่ยวข้องกับวาระสุดท้าย และไม่มีสิ่งใดเลยเกี่ยวกับคำสอนใหม่จากพระเจ้าที่จะเกิดขึ้นระหว่างพระเยซูจนถึงจุดสิ้นสุดของโลก

พระบัญญัติของพระเจ้าทั้งหมดเป็นต่อเนื่องและเป็นนิจนิรันดร์ และเราจะถูกพิพากษาตามบัญญัติเหล่านั้น ผู้ที่ทำให้พระบิดาพอพระทัย จะถูกส่งไปหาพระบุตรเพื่อรับการไถ่ ผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระบัญญัติของพระบิดาจะไม่ได้ได้รับความโปรดปราน และจะไม่ได้ถูกส่งไปหาพระบุตร:
“นี่เป็นเหตุผลที่เราบอกพวกท่านว่า ไม่มีใครสามารถมาหาเราได้ เว้นแต่พระบิดาจะทรงให้เขามา” (ยอห์น 6:65)